

ازدیاد جمعیت و مسئله تغذیه آنها

مسئله تهیه مواد غذایی در سطح کره زمین برای انسان، مدتی است که توجه محافل مختلف را بخود جلب کرده است و در این باره نظریات گوناگون ابراز شده که بسیاری از آنها نادرست و غیر منطقی بوده و بیشتر وسیله ای برای انحراف انسان از فعالیت و کوشش در راه بهبود زندگی گردیده است. از میان این آراء و عقاید نظریه مالتوس و طرفداران او نادرست تر از همه است که میگویند چون جمعیت کره زمین به نسبت تصاعد هندسی و مواد غذایی به نسبت تصاعد عددی افزایش مییابد، در نتیجه مقدار مواد غذایی در سطح کره زمین برای تغذیه انسان کفایت نمیکند و چنین نتیجه میگیرند که علت فقر و بدبختی بعضی از ملل جهان بواسطه ازدیاد نفوس آنها میباشد و برای رهایی از این فقر و بدبختی ناگزیر باید موانعی در برابر افزایش نفوس بوجود آورد. آنها بزشکان را در اینخصوص مقصر دانسته ملامتشان میکنند و میگویند اگر ایشان مردم را مداوا نکنند وعده بیشتری در اثر بیماریهای مختلف از میان بروند رفاه و سعادت برای بقیه مردم تأمین خواهد شد.

۱۰۳

بر اساس این نظریه، طرفداران مالتوس برای محدود ساختن جمعیت کره زمین راه چاره ای جز جنگ و کشتار نمیشناسند و در دنبال آن مسئله نوادی را مطرح میسازند و بطور خلاصه چهارمجنک طلبانه و تجاوزکارانه خود را در زیر نقاب این نظریه غلط مخفی میسازند، تا جنگ را برای سعادت مند کردن انسان امری لازم نشان دهند و علل حقیقی بدبختی و عقب ماندگی کشورهای مستعمره و نیمه مستعمره را طبیعی جلوه گر کنند. اینک برای آنکه بطالان این نظریه نادرست و خطرناک را برای خوانندگان روشن نمائیم کوشش خواهیم نمود تا منابع سرشار مواد غذایی را در سطح کره زمین تا آنجا که علم، امروزه بنا اجازه میدهد نشان دهیم.

با اینکه جمعیت کره زمین امروزه در حدود دو میلیارد و چهارصد میلیون نفر است معذالک بازم سطح کره زمین قادر است که مقادیر بسیار زیادی مواد غذایی که برای چندین صد برابر جمعیت فعلی کافی باشد تهیه نماید. هنوز بیش از ده درصد از سطح زمینهای قابل زرع کره زمین کشت نمیشود و به علاوه از آن مقدار هم که امروزه بهره میگیرند در اثر عدم رعایت فنون کشاورزی و اصول علمی، مقدار محصولی که ممکن است از آن بدست آورد بدست نیاید بنا بر این دلسوزی طرفداران مالتوس بسیار بیجا و بی مورد است.

گذشته از اینکه امروزه کشاورزی در قسمت اعظم کره زمین هنوز بشیوه غیر علمی عمل میشود و هنوز قسمت بیشتر زمینهای قابل کشت قاره‌های زمین مورد استفاده کشاورزی قرار نگرفته و ممکن است آنها را بسهولت مورد استفاده قرار داد و همچنین اراضی بسیار وسیعی را که امروزه آنها را فاقد استعداد کشاورزی میدانند میتوان بوساطل علمی قابل استفاده و مستعد کشت گیاهان نمود، در عصر ما علم راههای دیگر برانیز بما نشان میدهد که میتوان بکمک آنها بمقیاس بسیار زیادی مواد غذایی برای انسان آماده ساخت.

در روزگار ما، غذای انسان، منحصرأ، بطور مستقیم یا غیر مستقیم از گیاهان عالی تأمین میگردد ولی میتوان بعدها از موجودات ذره بینی که نمو و ازدیاد آنها فوق‌العاده سریع و قدرت سنتزی آنها زیاد شایسته توجه میباشد، استفاده نمود. زیرا آنچه را که هنوز علم شیمی نتوانسته است آنها را بوجود آورد، موجودات زنده پست، بمقیاس بسیار زیاد قادرند بوجود آورند. با فقدان کاتالیزرهای شیمی، انسان ممکن است از سنتزهای مخمرهای محلول (Enzymatique) طبیعی استفاده کرده و مواد ازت‌دار یا چربی بوجود آورد.

استعمال لوورها (Levure) در تهیه مواد غذایی اکنون زیاد متداول است: خمیر ترشی که بعنوان مایه به خمیر میزنند، مخمر شراب، مخمر آبجو، مخمر سرکه و غیره دیرزمانی است که مورد استفاده انسان قرار گرفته. مدت‌ها است که در بعضی کشورها، کارخانه‌های زیادی برای تهیه لوورها و انتخاب انواع خالص و مقید آنها بوجود آمده است ولی بتازگی در صدد بر آمده اند که تنها از خاصیت اصلی لوورها، که تغییر دادن قند بالکل و گاز کربنیک است استفاده نکرده و بلکه لوورها را بعنوان منبع غذایی مورد استفاده قرار دهند. امروزه در صنعت، همانطور که از لوورهای مخمر نام میبرند از لوورهای غذایی نیز صحبت میکنند و همانطور که لوورهای مخمر تهیه میکنند لوورهای غذایی نیز در کارخانه‌ها مینمایند. تاکنون دو نوع عمده از آنها که یکی ساکارومیسس (Saccharomyces) و دیگری تورولا (Torula) میباشد مورد استفاده قرار گرفته است. این لوورها ارگانیزمهای کوچک کروی شکلی هستند که قصرشان در حدود ۷ میکرون است و گاهی بطور منفرد و زمانی بطور مجتمع زندگی میکنند. یک گرم از لوورهای فشرده شده، محتوی تقریباً ده میلیارد لوور است. لوورها برای نمو و ازدیاد خود احتیاج به کربن و املاح کانی دارند. با این عناصر ساده، لوورها پرتوپلاسم مرکبی را تهیه میکنند که اساس سنتز میکروبیولوژی پروتئیدها است.

ترکیب شیمیائی لوورها، بطور شایان توجهی بر حسب سن و طرز کشت لوورها تغییر میکند. بطور کلی ترکیب لوور آبجو بدین قرار است: آب ۸ درصد، مواد سفیده‌ای ۵۷ درصد، مواد چربی ۳ درصد، مواد قندی ۲۵ درصد، خاکستر ۷ درصد. مواد قندی از گلیکوژن (Glycogène) و نشاسته تشکیل گردیده اند و بتانسیل انرژی آنها به ۴ کالوری در هر گرم میرسد. مواد چربی بشکل قطرات بسیار ریزی در نقاط مختلف لوورها قرار میگیرند. بیش از نصف خاکستر آنها را اسید فسفریک تشکیل میدهد. این اسید از فسفاتهای معدنی یا اسید نوکلئیک بوجود میآید. علاوه بر این در خاکستر آنها آهن، سیلیس، پتاس، منیزی و همچنین مقدار کمی آهک یافت میشود. تمام این ترکیبات دارای فایده غذایی هستند ولی تمام این خواص تحت الشعاع فایده پروتئیدی و ویتامینی آنها

قرار میگیرد .

مقدار پروتید به ۴۰ تا ۷۰ درصد وزن لوورخشك شده میرسد . وزن گلیسكوژنو پروتیدها به نسبت عكس يكديگر است و برخلاف ، مقدار ازت به نسبت افزایش مقدار خاکستر زیاد میشود . مقدار درصد ازت امینه لوورها با ازت امینه ماهیهای غضروفی و سخت پوستان كاملا شبیه و قابل مقایسه است و مقدار آن اندکی کمتر از مقداری است که در گوشت یافت میشود .

لوور ، علاوه بر غذائیت پروتیدی زیاد ، منبع بزرگی از انواع ویتامین های B میباشد . مقدار ویتامین در لوورهای مختلف بطور قابل ملاحظه ای تغییر میکند . مثلاً ویتامین B در لوورهای خوب آبجو به ۲۴۰ میلی گرم در هر کیلو گرم میرسد . در صورتیکه مقدار این ویتامین در هر کیلو گرم لوور خمیر ترش هر گز از ۷۵ میلی گرم تجاوز نمیکند با وجود این اختلاف ، لوورها از حیث ویتامین B از تمام مواد غذایی که امروزه انسان و جانوران اهلی مصرف میکنند غنی تر هستند .

همچنین لوورها در هر کیلو گرم دارای ۵ تا ۶ گرم ارگوسترول (Ergosterol) هستند که پروتو ویتامین D میباشد و برای معالجه راشی تیسیم بکار میرود . بالاخره مقداری نیز ویتامین E (توکوفرول - Tocopherol) در آن یافت میگردد .

عام شیمی استعداد و شایستگی غذایی زیادی برای لوورها پیش بینی میکند و آزمایشهای فیزیولوژی بطور مستقیم آنرا تأیید مینماید . ارزش بیولوژی ویتامین های B در لوورها بیش از ارزش کازئین که مهمترین ماده ازت دار شیر است میباشد . امروزه عده ای از دانشمندان شیمی پروتیدهای لوور را همسنگ پروتیدهای جانوری و عده ای دیگر آنرا کمی پست تر از پروتیدهای جانوری میدانند .

گرچه هنوز درباره خواص پروتیدی لوورها بعنوان غذای ازت دار ، بین دانشمندان بحث است ولی همه آنها در اینکه پروتید لوورها ، مکمل پروتیدهای دیگر است ، متفق-الرای میباشدند . در عمل غذای انسان و جانوران اهلی از مخلوطی از انواع پروتیدها ترکیب مییابد و در نتیجه پروتیدهای مختلف خواص غذایی یکدیگر را تکمیل میکنند . غلات مهمترین غذای انسان و جانوران اهلی را تشکیل میدهند . مقدار ماده پروتیدی لیزین (Lysine) در آنها بسیار کم و برعکس ماده پروتیدی سیستین (Cystine) در آنها خیلی زیاد است . مقدار این دو پروتید در لوور برعکس است . بنابراین واضح است که اگر غلات را با لوور باهم مخلوط نمایند خواص غذایی آنها خیلی بیشتر افزایش مییابد . تکمیل خواص غلات بوسیله لوور ، امروزه در دام پروری فوق العاده زیاد مورد استعمال دارد .

هنگام بکار بستن لوور باید دقت نمود که هر گز آنرا بمقدار زیاد بطور تازه مصرف نکرد ، زیرا در صورتیکه لوور زنده برای تغذیه مصرف شود ، تولید تخمیرهای بسیار شدید در امعاء انسان کرده ممکن است منجر بمرگ گردد و بلاوه سهولت گوارش آن نیز بسیار متوسط و کم میباشد . چنانکه شایع است تاثیر ویتامین تازه زیاد تر از ویتامین کهنه و مانده است ، ولی برخلاف ویتامین های B موجود در لوور ، در صورتیکه بطور تازه و زنده مصرف شوند برای اشخاصی که ویتامین

تأنها کم است بسیار مضر و خطرناک میباشد. اما اگر لوورها را بوسیله خشکاندن کشته و یا آنکه آنها را بصورت قابل انحلال درآوردند و سپس مصرف نمایند تمام این معایب برطرف میشود. در پرورش دامها، منحصرأ لوورهای خشک را مورد استعمال قرار میدهند. تمایل طبیعی جانوران بانواع لوورها، صرف نظر از طعمشان، خیلی زیاد است. ولی برای انسان اینطور نیست. در طبیعت، تنها لوورهای شیرین قابل خوردن میباشد. باین جهت است که لوورهای نان یا قند چوب مورد استعمال فوق العاده زیادی پیدا کرده و با آنها نانهای قندی و شیرینی های مختلف میسازند. طعم بدلوورهای تلخ مانند لوورهای آب جو بایستی بوسیله عمل مخصوصی از بین برود. برای اینکار میتوان بوسیله تاثیر کربناتهای قلیایی، تلخی آنها را از بین برد. ولی این عمل موجب تخریب و فساد ویتامین های آن میگردد. بوسیله عملیات شیمیایی دیگری نیز امروزه توانسته اند تلخی آنرا بدون آنکه به ویتامین ها یا ماده پروتیدی آن زیانی وارد شود مرتفع نمایند.

امروزه تهیه لوورهای غذایی بصورت امکان پذیر است ولی باید آنها را بوسیله ماده ای که حتی الامکان کم قیمت تر باشد بدست آورد. امروزه بوسیله اسیدهای مایع یا گازی شکل توانسته اند نتایج بسیار خوبی از این راه بدست آورند. بدین طریق یک تن چوب ۶۶۰ کیلوگرم قند میدهد که ممکن است آنرا به ۴۰۰ کیلوگرم لوور برای دامهای اهلی و یا ۳۶۰ کیلوگرم لوور برای تغذیه انسان تبدیل نمود. سنتز میکروبیولوژیک در ایجاد انرژی بسیار شایان توجه است و با مقایسه با راندمان تولیدات جانوری مشاهده میشود که مزیت و رجحان زیادی در بر دارد. بطور کلی پتانسیل کالوری لوور خشک مانند قند بوده، در حدود ۴ کالوری در هر گرم است. همچنین ممکن است ایدرولیز چوب با قندیکه از سلولوز بدست میآید و فوق العاده ارزان است ماده لازم برای سنتز میکروبیولوژیک پروتیدها را بوجود آورد.

۱۰۶

مواد اولیه دیگری که در صنعت تهیه لوور ممکن است مورد استفاده قرار گیرد عبارتست از بیکی تیزاب گوگردی (Lessive Sulfitique) صنایعی که با سلولوز سروکار دارند که ممکن است از ۱۰ تا ۱۲ کیلوگرم لوور خشک از هر متر مکعب آن بدست آورد. دیگر تفاله های مشروبات الکلی که برای کشت تورولا (Torula) بکار میرود و میتوان از آن مقدار فوق العاده زیادی لوور که برای مصرف غذایی جانوران اهلی مناسب است تهیه کرد. بالاخره ازلاکتوزوم (Lactosérum) که محتوی لوورهای شیر است و همچنین پوست سیب زمینی و بطور کلی از بقایا و تفاله های کلیه مواد قندی (گلو سیدی) ممکن است مستقیماً و یا پس از عملیاتی از آنها لوور تهیه نمود.

همیشه بهای یک غذای پروتیدی از یک غذای گلو سیدی که ارزش انرژی آنها برابر باشد، بیشتر است. با این طریق تهیه پروتیدها از تیدراتهای کربن و املاح پر صرفه تر میباشد. بازهم برای اینکه طرفداران مالتوس برای کم بود مواد غذایی انسان ناراحت نشوند و فتوای کشتار خلابق را صادر نمایند، میتوان در راه سنتز مواد پروتیدی بیشتر جلورفت و نه تنها یک غذا را بگذاریم دیگر تبدیل نمود، بلکه پروتیدهایی از موادی که فاقد خواص غذایی است تهیه و آماده کرد. مثلاً از مشتقات کربن مانند الیدید یا اسید استیک و الکل توأم با املاح کانی ماده ای تهیه میشود که برای کشت و پرورش انواع تورولا مفید است

و راندمان آن بقرار زیر میباشد: از صد کیلو گرم اسید استیک ۴۴ کیلو گرم اوور خشک و از صد کیلو گرم الدیید استیک ۵۰ کیلو گرم و از صد کیلو گرم الکل ۷۲/۵ کیلو گرم اوور خشک بدست میآید.

بالاخره آخرین پیروزی تکنیک درین باره سنتز پروتیدها است که مستقیماً از گاز کربنیک و ازت کانی بواسطه میانه‌چی‌گری نوعی از جلبکها (آلگها) ی ذره بینی بنام کلورل (Chlorella) بدست میآید. راندمان این سنتز فوق‌العاده زیاد است و از حد راندمان گیاهان عالی تجاوز میکند. از هر هکتار زمین میتوان بوسیله جلبک فوق‌الذکر ۱۲۵ هزار کیلو گرم پروتئین بدست آورد در صورتیکه اگر همان مقدار زمین را سوژا (Soja) نوعی نخود است که آنرا نخود چینی نیز گویند و ماده پروتئینی آن فوق‌العاده زیاد است) بکارند از ۲۵۰۰ کیلو گرم تا ۷۵۰۰ کیلو گرم بیشتر نمیتوان مواد پروتئین از آن تهیه نمود.

برای تهیه مواد چربی از آرگان‌سماهای ذره بینی و بخصوص قارچهای رشته‌ای که آنها را موازیسور (Moissure) نیز مینامند، میتوان استفاده نمود. مقدار مواد چربی حاصل از آنها در عین حال تابع وزن میسلیم تشکیل شده و مقدار چربی محتوی در آنها است. امروزه قواعد نظری تولید چربی بوسیله موجودات ذره بینی بخوبی تهیه و آماده گردیده است. با مقداری کافی اکسیژن و در یک درجه حرارت مناسب، مقدار مواد چربی حاصله بیشتر تابع مقدار نسبت کربن به ازت محیط کشت میباشد. نسبت کربن به ازت اگر زیاد باشد برای سنتز پروتئینی و اگر کم باشد برای سنتز لیپیدی مناسب است. اصولاً بطور تقریب تمام قارچهای پست دارای استعداد تولید مواد لیپیدی هستند. مقدار لیپید در عده زیادی از انواع موازیسورها و بعضی از لوورها فوق‌العاده شایسته توجه است و مقدار آن به ۴۰ و گاهی به ۶۰ درصد میرسد. مواد چربی که از قارچها و لوورها بدست میآید، از لحاظ شکل ظاهری و خواص فیزیکی و شیمیائی خیلی نزدیک بروغنهای گیاهی است.

بدست آوردن مواد چرب بوسیله قارچها و لوورها بطور ثنوری بخوبی حل شده است. فقط مسئله ایکه باید حل شود این است که در صنعت این عمل با صرفه و ارزان قیمت تمام شود و حل این مسئله نیز دشوار بنظر نمیرسد.

اگر مواد چربی را که بوسیله موجودات ذره بینی تهیه میشود از ماده قندی بخواهند بدست آورند بازده کار بیش از ۱۵ تا ۱۸ درصد ماده مصرف شده نمیشاند، مثلاً اگر فرض کنیم که از یک هکتار زمین که چغندر قند کاشته باشند ۵ هزار کیلو گرم قند بدست آید از این مقدار قند ۷۵۰ کیلو گرم ماده چربی حاصل میشود و اگر یک هکتار زمین راسیب زمینی بکارند ۴ هزار کیلو گرم نشاسته میدهد که بوسیله موجودات ذره بینی میتوان از آن ۶۰۰ کیلو گرم ماده چرب بدست آورد و حال آنکه اگر در این یک هکتار زمین، گیاهانی که دارای دانه‌های چرب هستند کشت کنند، در حدود ۸۰۰ کیلو گرم ماده چرب بدست میآورند. بنا بر این سنتز میکروبیولوژیک لیپیدها در صورتیکه بر روی مواد قندی که مصرف غذایی دارند انجام شود، سودی در بر ندارد لذا، منحصراً باید از مواد پست و مشتقات صنعتی بکمک لوورهای غذایی آنرا بدست آورد.

امروزه کشت جلبکهای سبز برای تهیه ماده چرب بیشتر از پیش مورد توجه است و شانس تهیه مواد چرب به مقدار زیاد از اینزه خیلی بیشتر میباشد. جلبکهای سبز موجوداتی هستند اوتوتروف (Autotrophe) یعنی میتوانند به تنهایی مواد غذایی خود را از مواد کانی، بشرط اینکه در معرض نور آفتاب قرار گیرند، تهیه نمایند. سنتز لیپید بوسیله این جلبکها، مستقیماً از گاز کربنیک انجام میگیرد. مدتها است ثابت شده که پلانکتون (Plancton) های گیاهی و بخصوص دیاتومه‌ها میتوانند دارای مقدار زیادی مواد چربی باشند و بتازگی درصدد برآمده اند که از این جلبکهای ذره بینی، بویژه نوع کلورلا (Chlorella) مواد چرب بدست آورند. این جلبک یکسلولی و بسیار کوچک میباشد (بقطر ۵ میکرون) و امروزه میتوانند آنرا در آزمایشگاهها کشت کرده و بقسمی آنرا پرورش دهند که لیپید تولید نماید.

محصول انرژی کلوئید با گیاهان عالی به چوچه قابل مقایسه نیست. در گیاهان عالی موادی که در اثر فتوسنتز در سطح برگها حاصل میشود، بوسیله رگهای گیاهی بسایر قسمتهای گیاه منتقل شده و بمصرف تغذیه سلولهای آتسمتی از گیاه که فاقد کلروفیل هستند و در نتیجه قادر نیستند انرژی آفتاب را بانرژی شیمیایی تبدیل کنند، میرسد. اما در کلورلا، اختلاف ساختمانی وجود ندارد و مرکب از سلولهایی است که همه دارای کلروفیل بوده و به تنهایی نمو کرده و بوسیله تقسیم ازدیاد پیدا میکنند و بنا بر این مقداری از انرژی آفتاب را که جذب مینمایند، دیگر بمصرف سایر قسمتها نمیرسانند و در نتیجه مقدار مواد شیمیایی حاصله بوسیله فتوسنتز در آنها برانبیش از مواد شیمیایی است که بواسطه فتوسنتز در گیاهان عالی حاصل میشود. عناصر فتوسنتز یعنی گاز کربنیک و آب خیلی از لحاظ اکسیژن غنی هستند و در اثر فتوسنتز بتدریج کربن در بافتهای گیاهان سبز مجتمع و ذخیره میگردد.

بطوریکه آزمایش نشان میدهد نسبت کربن ذخیره شده در برگ درختان و گیاهان عالی در حدود نصف کربن ذخیره شده در ذغال سنگ است ولی مقدار کربن ذخیره شده در کلورلا از مقدار کربن متراکم در ذغال سنگ نیز بیشتر است و این موضوع نشان میدهد که کلورلا تا چه اندازه از لحاظ متراکم کردن کربن در خود پراهمیت میباشد. لیپیدهای حاصله از کلورلا از اسید پالمیتیک و اسید استئاریک و اسیدهای چرب دیگر ترکیب یافته‌اند و بطور کلی ترکیب شیمیایی آنها نظیر ترکیب شیمیایی روغن تخم آفتاب گردان است. لذا از این لحاظ برای تغذیه انسان و جانوران ممکن است مورد استفاده قرار گیرد.

نکته دیگری که خاصیت تولید لیپیدی جلبکها را بازم بیشتر مورد توجه قرار میدهد این است که بوسیله کشت آنها میتوان از بیهوده تلف شدن مقدار زیادی از انرژی آفتاب جلوگیری کرد. سالانه 10^{14} × ۲۵ کالوری انرژی خورشید بزمین میرسد. از این مقدار، در اثر کم بودن سطح جنگلها و بواسطه عدم کشت و فقدان گیاهان در قسمت اعظم سطح کره زمین فقط 10^{14} × ۳ کالوری آن بانرژی شیمیایی تبدیل میگردد و بقیه آن تلف می‌شود. اما بوسیله کشت جلبکهای سبز میتوان از اتلاف مقدار زیادی از انرژی خورشید مانع شد و آنرا بصورت انرژی شیمیایی ذخیره نمود. جلبکهای سبز در مقابل

نورآفتاب مقادیر شگفت انگیزی ماده چرب تولید میکنند. مثلاً در مدت ۱۲۰ روز کلورلا می تواند ۱۶۰۰ کیلوگرم لیبید در هر هکتار زمین تولید نماید، در صورتیکه در همین مدت از هر هکتار زمین که تخم کتان در آن کاشته باشند میتواند ۵۸۷ کیلوگرم، و از سوژا ۲۵۷ کیلوگرم مواد چرب بدست آورند.

بالاخره منظره آینه ارتزاق انسان باین نکات که شرح داده شد خاتمه نمی یابد و ممکن است انسان موجودات ذره بینی جانوری و گیاهی را که در دریاها بطور فوق العاده زیاد زندگی میکنند مورد استفاده قرار داده آنها را بمنزله سرچشمه ایجاد و تولید مواد لازم برای تغذیه خود بکار برد.

امروزه استفاده از موجودات ذره بینی دریائی بنام پلانکتون که مبنای غذای ماهیها را تشکیل میدهند، خیلی عملی بنظر میرسد. مثلاً همانطور که برای پرورش و ازدیاد گله های گوسفند و گاو مراتع و چمنزارهایی بطور مصنوعی ایجاد میکنند، میتوان در دریاچه ها و خلیج ها این نوع موجودات ذره بینی را بمقدار خیلی زیاد پرورش داد تا غذای کافی برای پرورش ماهیهای مورد استفاده انسان فراهم گردد و انسان از گوشت ماهیائی که باین ترتیب فزونی یافته اند بهره مند گردد. حتی دانشمندان تصور میکنند که بتوان پلانکتونهای جانوری را بعنوان غذا برای انسان یا جانوران اهلی مورد استفاده قرار داد. آزمایشهای مقدماتی نیز در این باره تا کنون بعمل آمده است. تجزیه شیمیائی پلانکتونهای جانوری نشان داده است که پلانکتونها از لحاظ ماده ازت دار (پروتیدها) خیلی غنی بوده و مقدار این ماده در آنها به ۵۰ درصد میرسد. علاوه مقدار ویتامین های A و D نیز در آنها خیلی زیاد است. استفاده از این موجودات از مرحله تئوری و علمی گذشته و بای بر مرحله عمل نیز گذاشته است و امروزه خوراکیهای از پلانکتونها درست میکنند که طعم خوراک میگو (نوعی از سخت پوستان) را دارد. شاید روزی پلانکتونهای جانوری (زئوپلانکتون) مخصوصی را بتوانند پرورش دهند که بتوان آنها را مانند صدف های خوراکی (Huître) بلافاصله پس از صید برای تغذیه مورد استفاده قرارداد.

در اینجا باز ممکن است بنظر طرفداران مالتوز چنین برسد که فکر امکان سنتز بیولوژیکی به حد نهائی خود رسیده باشد ولی چنین نیست زیرا پلانکتونهای جانوری از پلانکتونهای گیاهی (فتوپلانکتون) تغذیه میکنند و همانطور که مراتع و چمنزارها سبب ازدیاد گله های جانوران اهلی میشود کشت پانکتونهای گیاهی نیز موجب توسعه پلانکتونهای جانوری میگردد. پلانکتونهای گیاهی خودشان بواسطه داشتن ماده سیلیسی برای تغذیه انسان مستقیماً غیر قابل استفاده اند. اما بیرکت فتوسنتز (کربن گیری در مقابل نور آفتاب) پلانکتونهای گیاهی، گاز کربنیک محلول در آب را جذب کرده و با میانجی گری جلبکهای آبی و سبز میتوانند ازت هوا را نیز جذب کنند و در نتیجه عمل مضاعف پلانکتونهای جانوری و پلانکتونهای گیاهی، ممکن است سنتز مواد پروتیدی را از گاز کربنیک و ازت هوا نیز بدست آورد.

بدین ترتیب ملاحظه میگردد که دامنه سنتزهای مختلف برای بدست آوردن مواد غذایی حدود و تئوری ندارد و علم بما نشان میدهد که منابع فیاض سطح کره زمین صدها برابر جمعیت امروزی میتواند افزایش یابد و بهیچوجه ازدیاد آنها نگرانی واضطراب برای کسی فراهم نیسازد.